

Počelo je dugo vrijeme mirovanja. Ustajala sam jedino kako bih nešto pojela i do toaleta. U petom mjesecu trudnoće dobila sam neku infekciju koju je pratila visoka temperatura te se pokazalo da moram u bolnicu. Bio je 8. prosinca, blagdan Bezgrešne. U tom tjednu liječnik mi je rekao kako nosim dvije cure i sina. Na Božić sam puštena kući. Ugodno me iznenadio posjet župnika, don Oresta, koji je došao kako bi mi podijelio sakramente. Još su mi ostala tri mjeseca. Nitko nije znao da ću brzo roditi...

Dana 24. siječnja 2006., uputili smo se u bolnicu u Foglino na redovitu kontrolu. Za vrijeme ultrazvučnog pregleda pokazalo se da jedna od blizanki ima respiratornih poteškoća. Liječnici su rekli kako neće preživjeti te sugerirali pobačaj radi dobra drugo dvoje djece...

Muž i ja našli smo se u teškoj situaciji. Mučila su nas brojna pitanja i crne slutnje. Što poduzeti? Što učiniti? Zajedno smo molili jer nam je jedino Bog mogao dati odgovor i pokazati put, biti svjetlo u tami naše nesigurnosti.

Pouzdale smo se u Boga i odlučili se na preuranjeni porod kako bi svakom od troje djece dali jednaku mogućnost za život. Tako su se 26. siječnja 2006. u 9 ujutro rodili Andrea (1,9 kg), zatim Aurora (1,6 kg) i najmanja, samo 20 cm duga i bolesna, Adriana (960 g) koja se od samog početka borila za život. Liječnici su bili začuđeni da je u tako malenom biću toliko snage i volje za životom. Adriana je od početka samostalno disala, bez pomoći respiratora, a vrlo brzo počela je i sama jesti, puno brže nego smo se nadali. Nakon dva mjeseca napokon smo, svi zajedno, napustili bolnicu.

Danas Aurora, Andrea i Adriana imaju gotovo 6 godina. Za mene i mog muža neprocjenjivo su blago koje nam je darovano, radost našeg života.

Zahvaljujemo Bogu što nam je u trenutku naše nesigurnosti pomogao odabrati kako je trebalo. Jedino je Bog jedini izvor i Gospodar života. Tko smo mi da bismo mogli odlučivati tko ima pravo na život, a tko ne? Danas smo jedna sretna obitelj koja se puno voli, sjedinjena u ljubavi s Bogom i bližnjima.

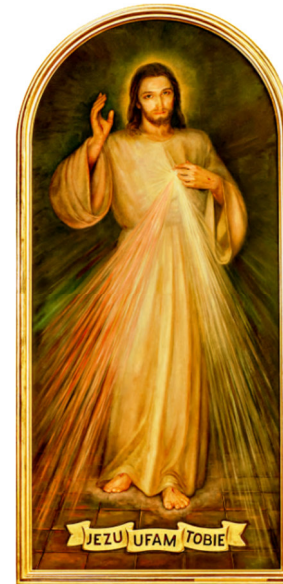
Orietta iz Italije

Pročitaj i daruj drugima!
Svjedočanstva

preuzeto iz katoličkog časopisa „Ljubite jedni druge“

Odgovara i uređuje: vlč. Hrvoje Poljak,
župnik župe sv. Filipa i Jakova ap.
NOVI VINODOLSKI

Isuse, uzdam se u Tebe!

Prije nekoliko godina teško sam oboljela i provela 7 tjedana u jednoj klinici u Australiji, gdje sam i živjela. Sve se skupilo: oštećenje srčanih zalizaka, infekcija krvi, žučni kamenci, voda u plućima, problemi sa štitnjačom, mokraćna u krvi, ugrušak u aorti, temperatura iznad 40 stupnjeva, četiri ciste na jednjaku... Prvih tjedan dana bila sam na odjelu intenzivne njege. Bolest se nije povlačila i stanje se pogoršavalo. Smršavila sam 20 kilograma, s tim da ni moja normalna težina nije bila iznad 50 kilograma. Stanje je postalo kritično. Smjestili su me u izoliranu sobu. Nikoga nisu puštali k meni, pa ni obitelj. Dok bih molila, bilo mi je bolje i nisam osjećala nikakvu bol. Govorila sam da je to ništa u usporedbi s Gospodinovom mukom.

Bolničko osoblje, vidjevši da se približava moj kraj, pozvalo mi je svećenika. Svećenik je bio Francuz. Molio je na latinskom i podijelio mi bolesničko pomazanje. Zatim mi je rekao: „Isuse, uzdam se u tebe! Ponovi to za mnom.“ Pomilovao me po glavi i prije odlaska dodao: „Spavaj mirno.“ Bila sam potpuno svjesna svega. Kada je svećenik otišao bilo je oko 16 sati. Zaspala sam. Probudila sam se u 7 ujutro kada su u sobu ušla vizita. Moj liječnik me pregledao i iznenađeno uzviknuo: „Pa, sve se povuklo!?“ Svi prisutni liječnici i studenti medicine gledali su me u čudu. A ja sam znala da me je Isus ozdravio po sakramentu bolesničkog pomazanja. Ozdravio me jer sam se uzdala u njega. U bolnici su me zadržali još tjedan dana očekujući da će se bolest povratiti. Odstranili su mi ciste i kamence i zamijenili srčane zaliske. A ja sam tada spoznala veličinu riječi: *Isuse, uzdam se u tebe!* Koja molitva! Objasnili su mi da je to dio molitve u čast Božjega milosrđa. Počela sam svakodnevno moliti kronicu Božjega milosrđa i molim je do danas. Molim vas, molite Isusa po zagovoru Blažene Djevice Marije. Oni vas čuju! Oni vam pomažu. (Irena)

Vjerujte i primit ćete !

Pišem ovo svjedočanstvo kao ohrabrenje onima koji žele postati roditelji, a imaju poteškoće. Ovim svojim iskustvom želim posvjedočiti da je u Bogu sve moguće, da je samo u Njemu spas i nada.

Udala sam se kad su mi bile 24 godine, 1986. godine. Moj muž (i prvi muškarac u životu) bio je od mene nekoliko godina stariji. Žarko smo željeli imati djecu. Liječila sam se, bila na pretragama, često ležala u bolnici pod budnim okom dobrih liječnika. Problemi s jajovodima. Muž je također učinio spermogram i pokazalo se da nalaz nije dobar. Liječnik je samo slegnuo ramenima. Nije mogao pomoći. No, ja nisam gubila nadu... Snagu sam nalazila u Crkvi. Puno sam molila: često Gospinu Kronicu i razmatrala riječ Božju. Na pameti su mi stalno bile riječi: Bogu ništa nije

nemoguće!, Tražite i naći ćete!, »Ako ostanete u meni i riječi moje ako ostanu u vama, što god hoćete, ištite i bit će vam.« (Iv 15, 7) »Stoga vam kažem: Sve što god zamolite i zaištete, vjerujte da ste postigli i bit će vam!« (Mk 11, 24). U misli mi je često dolazila misao na svetu Elizabetu i njezino majčinstvo. Nisam gubila nadu i sve sam predala u Božju volju.

Nakon četiri godine braka počele su me opsjedati teške kušnje – prevariti muža i zatrudnjeti s nekim drugim muškarcem. Brzo bih se »povratila« shvaćajući koji bi to bio egoizam. Znala sam da je najvažnije od svega ispuniti Božju volju, makar ona bila vrlo teška. Naizgled sam se pomirila s činjenicom da neću imati djecu, pa ipak, duboko u meni tinjala je mala iskra nade da će Bog već jednom uslišati moje molitve...

Tako je i bilo. Nakon pet godina začeto je naše djeteta! Bila sam tako sretna... No, ubrzo su stvari krenule loše... Liječnik koji je vodio moju trudnoću bio je na godišnjem, a drugi, s dijagnozom da sam otvorena dva prsta, umjesto u bolnicu, uputio me kući... Dogodilo se najgore... Dana 22. kolovoza 1991. rodila sam mrtvog sinčića... Bio je to za mene strašan udarac. Osjećala sam se kao da me je Bog napustio. Mada uopće nisam osjećala Njegovu prisutnost, ustrajala sam u molitvi. Molila sam redovito Kronicu, radosna otajstva, i prikazivala sv. Misu na nakanu za dar roditeljstva. Nakon nekog vremena osjetila sam kako mi je Bog blizak... Dana 18. srpnja 1992., rodio se mali Martin. Znakovito je to što je kršten 22. kolovoza, godinu dana nakon gubitka prvog djeteta. Godine 1995., rodila sam kćer Josipu. Bila sam sretna...

Poželjeli smo, nakon nekog vremena, još jedno dijete. U molitvi sam Gospodinu predala našu želju. Razum mi je govorio da je to nemoguće, jer su se, eto, godine nakupile... Usto sam imala velike probleme u drugoj trudnoći pa mi sljedeću liječnici nisu preporučavali... I ovog sam puta sve predala Bogu, vjerujući da On najbolje zna. Ubrzo se pokazalo da sam, usprkos svim poteškoćama, ponovno u blagoslovljenom stanju. Posljednju trudnoću podnijela sam jako dobro, uz sve obveze koje nose i dvoje djece od 4 i 6 godina. Dana 7. listopada 1999. godine, rođena je zdrava kćer – Dorotea – 4 kg i 62 cm! Zahvaljujem Bogu za velika čudesa i za dar naše djece.

Pišem ovo svjedočanstvo svima onima koji imaju problem sa začecem. Život u posvetnoj milosti i molitva sredstva su kojima ćete, po zagovoru Blažene Djevice Marije, isprositi željeni dar života. Prepričavajte moje iskustvo drugima koji imaju iste probleme, jer, vjerujte: Bogu ništa nije nemoguće!

Bit će ih troje!

Postojale su dvije mogućnosti: pobaciti Adrijanu i iznijeti Auroru i Andreja do kraja, ili prijevremeni porod u sedmom mjesecu svih troje.

Danas su dječčić Andrea i djevojčice Aurora i Adrijana šestogodišnje trojke, žive i pune života koje ispunjavaju radošću naše - dane. Ipak, njihov dolazak na svijet nije bio jednostavan...

Sve je počelo kada smo nakon vjenčanja suprug i ja poželjeli obitelj. Nažalost nakon nekoliko godina nadanja da će se roditi naše dijete, kao kruna naše ljubavi, shvatili smo da postoje veliki problemi. Počela je za nas prava kalvarija, stalni posjeti liječniku i vrlo mučna klinička ispitivanja. Usprkos svemu bili smo spremni podnijeti svako trpljenje kako bismo dobili tako željeno dijete.

Nakon sedam godina neuspjeha, odlučili smo se obratiti bolnici u Perugi, na odjel koji je specijaliziran za liječenje neplodnosti, te se podvrgli hormonalnoj terapiji. Nakon terapije napokon smo čuli divnu vijest: »Možete se nadati djetetu.« Naša je radost bila neizreciva, a udvostručila se kada smo na prvom ultrazvuku čuli da je riječ o blizancima. No nije to bilo jedino iznenađenje. Nakon mjesec dana, na sljedećem pregledu, ginekolog me s čuđenjem upitao: »Imate li velik stan?« – »Zašto?« – odgovorila sam mu protupitanjem, dok mi je srce počelo ludo udarati. On mi reče: »Bit će ih troje!« U tom trenutku suze su same krenule niz lice. Tolike emocije: radost, a istovremeno neki nemir. Nakon dobrih vijesti, uslijedila su upozorenja: ginekolog mi je rekao kako je moja trudnoća prilično ugrožena (statistički samo 30 % višestrukih trudnoća završi sretno). Morala sam cijelo vrijeme ležati, držati se stroge djece i uzimati lijekove kako bih izbjegla spontani pobačaj ili preuranjeni porod. Nije mi bilo važno ništa drugo, osim sretno roditi svojju djecu.